

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. března 2015 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a přísedících Evy Dvořákové a Ing. Vladimíra Křenka *t a k t o* :

Obžalovaný

V [REDACTED] **K** [REDACTED],

nar. [REDACTED] ve Slovenské republice, občan České republiky, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], toho času ve vazbě v této trestní věci ve Věznici [REDACTED],

u z n á v á s e v i n n ý m, ž e

dne 2. října 2013 v odpoledních hodinách v [REDACTED], před ubytovnou nacházející se v [REDACTED] ulici č. [REDACTED] uchoopil za pas okolo procházející nezletilou K [REDACTED] G [REDACTED], nar. [REDACTED], jejíž věk mu byl znám, a zatáhl ji na chodbu uvedené ubytovny, zde ji nejprve přitiskl ke zdi a rukama jí svíral krk, poté nezletilou shodil na zem, nalehl na ni a přes její verbální i fyzický odpor, kdy jej od sebe odkopávala a odstrkovala, ji se záměrem uspokojit svůj sexuální pud rukama osahával minimálně přes triko na prsou, přičemž po několika minutách od uvedeného jednání upustil,

t e d y

násilím jiného donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin na dítěti mladším patnácti let,

čímž spáchal,

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za shora uvedený čin a za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 11. 11. 2014 sp. zn. 2T 77/2013,

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k **souhrnnému** nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **patnácti (15) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon uvedeného trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Zároveň se podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **zrušuje výrok o trestu** z rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 11. 11. 2014 sp. zn. 2T 77/2013, který nabyl právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Naproti tomu se obžalovaný

V [REDAKCE] K [REDAKCE],

nar. [REDAKCE] ve Slovenské republice, občan České republiky, trvale bytem [REDAKCE]
[REDAKCE], toho času ve vazbě v této trestní věci ve Věznici [REDAKCE],

podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje

obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Sokolově ze dne 23. 5. 2014 sp. zn. ZT 214/2014 pro skutky spočívající v tom, že

1)

v [REDAKCE], v přesně nezjištěných dnech měsíce září 2013 poslal po dosud neustanovených dětech K [REDAKCE] G [REDAKCE], nar. [REDAKCE], nejméně tři výhružné dopisy, ve kterých jí vulgárně nadával a vyhrožoval, že ji zabije, pokud bude viděna v [REDAKCE] s nějakými kluky,

2)

v [REDAKCE], někdy kolem 25. září 2013 žádal K [REDAKCE] G [REDAKCE], aby s ním chodila, a když mu několikrát opětovně sdělila, že nechce, chytil ji za tvář a začal ji kousat, kdy jí způsobil poranění v oblasti obličeje pod dolním rtem, a následně ji opakovaně uhodil do rukou a nutil ji, aby mu řekla, že s ním bude chodit,

č í m ž m ě l s p á c h a t

ad 1)

přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

ad 2)

přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť uvedené skutky nejsou trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Dne 23. 5. 2014 podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Sokolově u Okresního soudu v Sokolově obžalobu na V [REDAKCE] K [REDAKCE]. Kladl mu za vinu jednak trestné činy nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, jichž se měl dopustit skutky uvedenými ve zprošťující části výroku tohoto rozsudku (v obžalobě byla tato jednání popsána pod body 1 a 2), jednak trestné činy omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, 2 trestního zákoníku a pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že před domem čp. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE], dne 2. října 2013 odpoledne chytil K [REDAKCE] G [REDAKCE], zatáhl ji do vchodu, opřel ji zády o zeď a jednou rukou ji držel za krk a druhou rukou ji osahával na prsou, sahal jí mezi nohy přes oblečení, přestože mu K [REDAKCE] G [REDAKCE] říkala, aby ji nechal být a odstrkovala ho od sebe, a svého jednání zanechal až poté, co byl vyrušen náhodnou svědkyní, a tohoto jednání se dopustil přesto, že věděl již od měsíce září 2013, že K [REDAKCE] G [REDAKCE] je [REDAKCE] let.

Okresní soud v Sokolově poté, co ve věci učinil některé úkony (mimo jiné na obžalovaného, jenž byl po celé přípravné řízení stíhán jako uprchlý, vydal evropský zatýkací rozkaz, na jehož základě byl obžalovaný zadržen ve Slovenské republice a návazně předán do České republiky), usnesením ze dne 24. 9. 2014 rozhodl, že podle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu se daná trestní věc předkládá k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze. Podle odůvodnění označeného usnesení jej k uvedenému postupu vedl názor, že případ patří do věcné příslušnosti Krajského soudu v Plzni, jelikož výsledky přípravného řízení naznačují takové počínání obžalovaného při jednom ze stíhaných skutků (konkrétně při skutku pod bodem 3 žalobního návrhu, jímž byl obžalovaný uznán vinným tímto rozsudkem), které přichází v úvahu kvalifikovat jako pokus zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1, § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Projednání právě uvedeného trestného činu přitom ve smyslu § 17 odst. 1 trestního řádu spadá do věcné a místní příslušnosti výše zmíněného krajského soudu.

Vrchní soud v Praze dne 5. 11. 2014 rozhodl podle § 24 odst. 1 trestního řádu, že k projednání předmětné trestní věci je příslušný Krajský soud v Plzni. Přiklonil se totiž k výše uvedenému závěru Okresního soudu v Sokolově o možné jiné právní kvalifikaci jednoho ze stíhaných skutků i k argumentaci, na níž je daný závěr založen (s tou výhradou, že skutek pod bodem 3 obžaloby může být podle popisu užitého státním zástupcem posouzen jako dokonaný trestný čin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku).

Zdejší soud poté, co mu věc byla přikázána k projednání, provedl veškeré důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění skutků obsažených v žalobním návrhu. Po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že všechna tři stíhaná jednání se stala a dopustil se jich obžalovaný, přičemž jeden z těchto skutků – popsáný pod bodem 3 obžaloby i v odsuzující části výroku rozsudku – byl spáchán způsobem naplňujícím všechny znaky trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Naproti tomu u dalších dvou skutků – uvedených ve zprošťující části rozsudku - bylo jejich spáchání prokázáno za podstatně jiných okolností, než které uváděla obžaloba, a v takto prokázané podobě daná jednání nevykazují zákonné znaky žádného trestného činu.

V dalších pasážích odůvodnění soud nejprve popíše podstatný obsah jednak obhajoby obžalovaného, jednak pro věc významných důkazů, návazně objasní, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil a jaká skutková zjištění učinil, a nakonec vysvětlí, z jakých důvodů prokázaná skutková zjištění vykazují, respektive nevykazují znaky trestného činu.

Jak již bylo výše zmíněno, celé přípravné řízení v dané věci bylo konáno jako proti uprchlému ve smyslu ustanovení § 302 a následujících trestního řádu (podle názoru soudu přitom byl takový postup ze strany orgánů přípravného řízení zcela namístě, poněvadž obsah spisu jasně dokládá, že obžalovaný bezprostředně po spáchání posledního ze stíhaných skutků uprchl z České republiky do Slovenské republiky a pro účely trestního řízení se jej podařilo zajistit až na základě vydaného evropského zatýkacího rozkazu). Odtud vyplývá, že v uvedeném stadiu trestního řízení obžalovaný nemohl být a tedy ani nebyl vyslechnut. K jeho prvnímu výsledku došlo až při vazebním zasedání u Okresního soudu v Sokolově, které se konalo v návaznosti na předání obžalovaného do České republiky ze Slovenské republiky. Při tomto výsledku (č. l. 172-174) se obžalovaný vesměs vyjadřoval jen ke svým osobním poměrům, ve vztahu k projednávané věci se omezil jen na strohé prohlášení, že stíhané skutky nespáchal, blíže se odmítl vyjádřit. U hlavního líčení obžalovaný využil svého práva a nevyprávěl (č. l. 221). Z jeho reakcí na některé z prováděných důkazů (zejména na svědeckou výpověď poškozené) i jeho závěrečné řeči ovšem bylo zřejmé, že nadále setrvává na popěrném stanovisku ke všem skutkům kladeným mu za vinu.

Obžaloba se v dané věci opírala především o svědectví poškozené K██████ G██████. V této souvislosti je třeba poznamenat, že jmenovaná byla v procesním postavení svědkyně vyslechnuta celkem třikrát. Její v pořadí první svědecká výpověď (č. l. 47-49) je podle mínění soudu procesně nepoužitelná (ve smyslu možnosti čerpat z ní skutková zjištění), neboť se uskutečnila před zahájením trestního stíhání obžalovaného, aniž by se jednalo o neodkladný či neopakovatelný úkon, jak jsou tyto úkony vymezeny ustanovením § 160 odst. 4 trestního řádu (i pokud by ale soud svědecký výsledek poškozené před zahájením trestního stíhání obžalovaného pokládal za neodkladný úkon, pak ani tehdy by takto učiněná výpověď nebyla důkazem procesně použitelným, neboť při daném výsledku nebyl přítomen soudce, ačkoliv jeho účast u takového úkonu striktně vyžaduje ustanovení § 158a trestního řádu). Soud se proto v dalším výkladu nebude obsahem této v pořadí první výpovědi zabývat. Zaměří se až na další svědecké výpovědi poškozené, z nichž jedna byla učiněna v přípravném řízení (č. l. 50-51) a druhá při hlavním líčení (č. l. 282-284). K oběma těmito následným svědeckým výsledkům došlo po zahájení trestního stíhání obžalovaného a byly při nich dodrženy odpovídající ustanovení trestního řádu, výpovědi při nich učiněné jsou tudíž procesně použitelné.

Poškozená se ve výpovědi v přípravném řízení vyjadřovala nejprve k okolnostem, za nichž se seznámila s obžalovaným, a následně i ke stíhaným skutkům. Uvedla, že poté, co se obžalovaný přistěhoval v létě 2013 do [REDAKCE], opakovaně se s ní snažil navázat vztah, v této souvislosti se jí tázal na její věk. Poškozená mu podle svého vyjádření sdělila svůj skutečný věk, tedy že jí je [REDAKCE] let, požadavek obžalovaného, aby spolu chodili, ale odmítla. Obžalovaný jí psal dopisy, byly více jak tři, přesný počet si nevybavila. V oněch dopisech se jí obžalovaný nejprve dotazoval, zda s ním bude chodit, a když mu odpovídala negativně, psal jí, že „je kurva a takovýhle věci“. Dopisy poškozená již nemá, protože je vyhodila, aby neměla problémy se svou matkou. Jednoho dne se šla s obžalovaným a svou kamarádkou K [REDAKCE] (H [REDAKCE]) projít, tehdy se na ni obžalovaný snažil sahat, poškozená proto před ním utíkala, poté ji obžalovaný chytil, kousl do rtu a štípl, pak odešla domů. V důsledku tohoto jednání obžalovaného, jehož příčinou podle poškozené bylo, že mu před tím sdělila, že s ním nechce chodit, měla modřinu na ruce a otisky zubů na rtu. Následujícího dne byla u K [REDAKCE], přičemž v době, kdy se dívaly z okna, jí obžalovaný začal vyhrožovat, že „pokud vyjde ven, prý jí něco udělá, tak nějak to naznačoval“, poškozená se proto bála vyjít ven, nakonec šla domů, protože ji zavolala matka. Následně po ní matka žádala, aby cosi přinesla od matky K [REDAKCE], poškozená tak pro danou věc šla, cestou ji ale obžalovaný chytil za pas a zatáhl na chodbu ubytovny, kde tehdy bydlel. Zde ji přitiskl ke zdi a škrtil, ona se bránila tím, že jej kopala a odstrkávala. Poté spadla na zem, upadlo na ni nějaké kolo, na zemi ji obžalovaný osahával přes triko na prsou. Zda ji obžalovaný sahal na prsa i pod trikem a zda ji osahával i v rozkroku anebo se o to alespoň pokoušel, si poškozená podle svého vyjádření nevzpomínala. Poté obžalovaný vstal, neboť na chodbu vyšla sousedka obžalovaného z ubytovny a obžalovaný zaslechl, jak přichází. Při incidentu poškozené spadla náušnice, kterou jí obžalovaný vzal. Následně poškozená běžela za K [REDAKCE] a vše jí oznámila, ještě večer téhož dne byli přivoláni policisté. Poškozená dále konstatovala, že obžalovaný jí v jednom případě zakazoval, aby se stýkala s chlapcem, s nímž chodila, ovšem nijak jí nevyhrožoval, že jí něco udělá, bude-li s někým chodit. Rovněž tak odmítla, že by jí obžalovaný vyhrožoval zabitím v případě, že ji uvidí s nějakým chlapcem. Byla-li tázána, zda ji obžalovaný nutil, aby s ním chodila, pak odvětila, že ano, a to tím způsobem, že to po ní žádal písemně i verbálně a stále za ní chodil.

Při hlavním líčení poškozená okolnosti, za nichž se seznámila s obžalovaným, i jeho jednání při jednotlivých skutcích tvořících předmět nynějšího trestního řízení popsala převážně shodně či obdobně jako v přípravném řízení, v některých směrech - a to i těch, které jsou podstatné pro právní kvalifikaci některých ze stíhaných skutků - ovšem vypovídala odlišně. To platí zejména ve vztahu k jednání pod bodem 1 obžaloby, u něhož oproti předchozí výpovědi uvedla, že obžalovaný jí v zasílaných dopisech také vyhrožoval, že pokud bude s někým chodit, tak ji zbije a zabije, a nebude-li se s ním stýkat, bude ji pronásledovat. Skutečnost, že o takových výhrůžkách nehovořila ve výpovědi v přípravném řízení, vysvětlovala tak, že nechtěla mít problémy s policií. Dané dopisy podle poškozené četla i K [REDAKCE] H [REDAKCE]. Jednání obžalovaného pod bodem 2 obžaloby poškozená vylíčila v zásadě stejně jako v přípravném řízení, pouze upřesnila, že k onomu štípnutí do ramene a kousnutí do rtu došlo poté, co se jí obžalovaný tázal, zda s ním bude chodit, a ona mu odvětila, že nikoliv. Při samotném štípnutí i kousnutí a ani poté jí obžalovaný již nic neříkal. Konečně ve vztahu ke skutku pod bodem 3 obžaloby poškozená nad rámec okolností uváděných v přípravném řízení konstatovala, že obžalovaný ji jednak osahával na prsou přes podprsenku, jednak se jí snažil osahávat i v rozkroku. V této souvislosti také uvedla, že obžalovaný se jí pokoušel v rozkroku osahávat již v minulosti. V době onoho osahávání při

jednání pod bodem 3 poškozená podle svého vyjádření ležela na zemi a obžalovaný ležel na ní, byli čelem k sobě, počínání obžalovaného se bránila tak, že jej odstrkávala a kopala, rovněž volala o pomoc.

Jako svědkyně byla vyslechnuta v přípravném řízení (č. l. 64-66) i u hlavního líčení (č. l. 255-256) také K██████ H██████ (o níž poškozená hovořila jako o K██████). Ve své první svědecké výpovědi jmenovaná potvrdila, že společně s poškozenou se seznámila s obžalovaným, při tomto seznámení poškozená obžalovanému sdělila svůj skutečný věk (že jí je ██████ let), a že obžalovaný následně opakovaně projevoval snahu navázat bližší vztah s poškozenou, která to ale odmítala, trvala na tom, že budou pouze kamarády. Obžalovaný také poškozené opakovaně psal dopisy, které svědkyně četla a jejichž obsahem byly dotazy obžalovaného, zda s ním poškozená nechce chodit, následované výzvou, aby si to řádně rozmyslela a následně mu odepsala. Podle svědkyně v dané době měla poškozená na ruku modřinu a na tváři otisky zubů, svědkyni sdělovala, že jí to udělal obžalovaný. Jednoho dne pak za svědkyni přiběhla vystrašená poškozená, přičemž jí oznámila, že obžalovaný ji zatáhl na chodbu ubytovny, kde ji škrtil, shodil na zem a osahával. Tato událost byla následně oznámena Policii ČR. Při výslechu u hlavního líčení svědkyně ve vztahu ke stíhaným skutkům byla schopna (či spíše ochotna) pouze uvést, že v době, kdy se společně s poškozenou a obžalovaným přátelili, obžalovaný a poškozená si vzájemně psali dopisy, jejichž obsah si svědkyně nevybavuje, že poškozená měla na tváři kousance a že jednoho dne za svědkyni přišla vyděšená a uplakaná a oznámila jí, že „tam k něčemu mělo dojít“. Nic dalšího si svědkyně podle svého vyjádření nevybavila, tedy ani okolnost, co bylo obsahem zmíněných dopisů, jaký byl původ oněch kousanců ani co bylo důvodem, že jí poškozená kontaktovala vystrašená a uplakaná.

Svědkyně A██████ G██████, matka poškozené, se ve svých výpovědích (č. l. 52-53, 284-286) vyjadřovala k věci vesměs jen zprostředkovaně, popisovala tedy převážně okolnosti, které sama přímo nevnímala, ale byly jí oznámeny dalšími osobami. Takto uvedla, že na těle poškozené zaznamenala modřiny, jejichž původ jí poškozená nejdříve vysvětlovala tak, že se prala s kamarádkami. Následně byla telefonicky informována svou sousedkou, že obžalovaný měl na chodbě ubytovny poškozenou napadnout a obtěžovat. Svědkyně proto šla k oné sousedce, kde jí poškozená i K██████ H██████ sdělily, že k uvedenému jednání skutečně došlo. Následně poškozená svědkyni onu událost popsala blíže, konkrétně se jí svěřila, že obžalovaný ji na chodbě ubytovny tahal, mačkal i osahával, shodil ji také na zem. Vedle toho jí sdělila, že i ony modřiny jí způsobil obžalovaný, který ji také, a to již v minulosti, kousl do rtu. O tom, zda obžalovaný poškozené psal nějaké dopisy a zda jí vyhrožoval, svědkyni podle jejího vyjádření nic známo není. Na dotaz obžalovaného svědkyně připustila, že v rozhodném období ji obžalovaný kontaktoval a sdělil, že poškozená s K██████ H██████ za ním chodí a provokují, svědkyně v reakci na toto oznámení tehdy poškozené vynadala.

Poslední osobou, u níž byl předpoklad, že k věci může poskytnout nějaké relevantní informace a soud ji proto v procesním postavení svědka vyslechl, byla M██████ H██████ (č. l. 257). Jmenovaná žije na téže ubytovně, na které se v rozhodné době zdržoval i obžalovaný, a vyjadřovala se toliko ke skutku pod bodem 3 obžaloby (tedy ke skutku obsaženému v odsuzující části výroku tohoto rozsudku). Vypověděla, že inkriminovaného dne byla ve svém pokoji, přičemž z chodby zaslechla hlasitý hovor, proto se tam šla ze zvědavosti podívat. Zde spatřila obžalovaného a poškozenou, jak stojí proti sobě, poškozená v této době říkala, že jí spadla náušnice. Jinou komunikaci mezi nimi svědkyně nezaznamenala, neboť věci nevěnovala bližší pozornost, nezdálo se jí však, že by mezi nimi došlo ke konfliktu, poté

odešla zpět do pokoje. Ani v následné době o této události s obžalovaným ani poškozenou nehovořila. Z výpovědi svědkyně taktéž vyplynulo, že tehdejší vztah obžalovaného a poškozené vnímala jako kamarádský.

Z listinných důkazů je namísto zmínit jednak protokol o ohledání místa činu (č. l. 4-7), v němž je popsán prostor, kde došlo ke skutku pod bodem 3 obžaloby, jednak protokol o prohlídce těla poškozené (č. l. 72-73), z něhož se podává, že dne 2. 10. 2013 (čili v tentýž den, kdy došlo ke skutku pod bodem 3 obžaloby) ve večerních hodinách měla na nadloktí pravé ruky v místě tricepsu hematom o rozměrech 5 x 2 cm.

Z výše podaného popisu ve věci provedených důkazů je zřejmé, že stěžejní význam pro rozhodnutí o stíhaných skutcích měla svědecká výpověď poškozené K██████ G██████. Právě tato výpověď měla povahu přímého a původního důkazu ve vztahu ke všem skutkům obsaženým v žalobním návrhu, ostatní svědectví (vyjma výpovědi svědkyně K██████ H██████ ohledně jednání pod bodem 1 obžaloby) i protokol o prohlídce těla poškozené lze označit jen jako důkazy nepřímé anebo zprostředkované. Z tohoto důvodu a se zřetelem na popěrné stanovisko obžalovaného bylo třeba důkladně se zabývat otázkou hodnověrnosti svědecké výpovědi poškozené. Soud po zvážení všech níže uvedených skutečností shledal, že tuto výpověď lze v zásadě vnímat jako věrohodnou, ovšem s tou výhradou, že ne všechny okolnosti uváděné poškozenou v rámci jejího svědectví je možno pokládat za bezpečně a spolehlivě prokázané. Na podporu právě uvedeného závěru je třeba uvést následující skutečnosti.

Předně u poškozené nelze na základě provedeného dokazování shledat žádný rozumný důvod, který by ji mohl motivovat k uvádění vědomě nepravdivých či zkreslených údajů v neprospěch obžalovaného. Třebaže mezi obžalovaným a poškozenou docházelo k neshodám, jež byly vyvolány zejména odmítavým postojem poškozené ke snaze obžalovaného navázat s ní bližší vztah, až do doby skutku pod bodem 3 obžaloby se pravidelně stýkali a komunikovali spolu, svědkyně K██████ H██████ a M██████ H██████ jejich vztah označily dokonce jako přátelský.

V této souvislosti nemůže podle názoru soudu obstát poněkud spekulativní argument obhajoby prezentovaný v její závěrečné řeči, podle něhož poškozená mohla být zhrzena tím, že obžalovaný neopětoval její city, což ji mohlo vést ke křivému obvinění obžalovaného. Provedené dokazování totiž dokládá, že nikoliv poškozená obžalovanému, nýbrž naopak obžalovaný poškozené dával najevo, že se mu jako žena líbí a má zájem s ní navázat poměr. Právě uvedená skutečnost jasně vyplývá nejen z výpovědi poškozené, ale i ze svědectví K██████ H██████, která s oběma byla prakticky v každodenním styku a která jak v přípravném řízení, tak zejména při hlavním líčení rozhodně nejevila tendenci vypovídat v neprospěch obžalovaného (proto jí v tomto směru není sebemenší důvod nevěřit). Jestliže obhajoba poukazovala na tvrzení svědkyně A██████ G██████, podle něhož si jí obžalovaný stěžoval, že poškozená s K██████ H██████ za ním chodí a provokují jej, pak takové vyjádření obžalovaného před jmenovanou svědkyní nemusí mít nutně takový význam, jaký mu přikládala obhajoba, tedy že poškozená měla o obžalovaného skutečný zájem a dávala mu to najevo, přičemž on se takovým jejím snahám bránil. Je možné je jistě chápat i tak, že obžalovaného na jedné straně poškozená přitahovala a chtěl se s ní sblížit, současně si ovšem byl vědom jejího věku (a problémů, které by mu mohl přinést případný intimní poměr s ní), a proto se uvedeným kontaktováním matky poškozené snažil zamezit pokušení, které v něm vyvolávala přítomnost poškozené a její chování, které na něj mohlo působit vyzývavě. Nad

rámec dosud uvedené argumentace, která již sama o sobě dostatečně vylučuje takový motiv poškozené k nepravdivému obvinění obžalovaného, jaký naznačila obhajoba, je třeba poznamenat, že pokud by se poškozená skutečně rozhodla obžalovanému pomstít tak, že jej krivě obviní, pak lze logicky předpokládat, že by sama ve věci iniciovala trestní oznámení a že by byla více než aktivní při plnění své zákonné povinnosti dostavit se jako svědkyně k hlavnímu líčení a tam vypovídat. Poškozená si ovšem takto nepočínala, neboť trestní oznámení ve věci podala nikoliv ona, nýbrž její matka, a její přístup k podání svědecké výpovědi v řízení před soudem byl také více než problematický (její přítomnost se podařilo zajistit až ke třetímu ve věci konanému hlavnímu líčení, k němuž byla předvedena Policií ČR).

V posuzované věci sice neproběhlo psychologické vyšetření poškozené, nicméně k takovému vyšetření – a návazně i ke zpracování znaleckého posudku z oboru psychologie - došlo v jiné trestní věci, vedené u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Územní odbor Sokolov, 2. oddělení obecné kriminality, pod č. j. KRPK-72251-30/TČ-2014-190972, v níž má poškozená stejné postavení jako ve věci nyní projednávané (tedy je rovněž poškozenou), a to u jednání kvalifikovaného jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Závěry zmíněného znaleckého posudku přitom vyznívají – jak z hlediska obecné, tak specifické věrohodnosti – ve prospěch poškozené. Mimo jiné se v nich uvádí, že psychodiagnostika u poškozené neproказuje sklony k patologické lhavosti ani k záměrnému nebo účelovému blokování či zkraslování informací, poškozená nemá sklony ke konfabulacím, její osobnostní „lži skóre“ není navýšené, její intelektové a paměťové schopnosti nevykazují žádné abnormality. Soud si uvedený spis opatřil a k důkazu provedl (jako listinu ve smyslu 213 odst. 1 trestního řádu) při hlavním líčení, a to včetně uvedeného psychologického znaleckého posudku. Tento posudek je samozřejmě relevantní zejména pro trestní věc, v níž byl zpracován, nicméně bez významu není ani pro nyní posuzovaný případ, neboť jeho výše popsané závěry z obecného hlediska podporují hodnověrnost poškozené.

K dosud soudem popsaným argumentům hovořícím pro věrohodnost výpovědi poškozené pak u skutku pod bodem 3 obžaloby přistupuje skutečnost, že většina okolností uváděných poškozenou byla potvrzována – byť jen nepřímou a zprostředkovaně – dalšími provedenými důkazy (touto otázkou se soud bude blíže zabývat v té pasáži odůvodnění, která se týká skutkových zjištění popsaných v odsuzující části výroku rozsudku). U uvedeného skutku je třeba vzít také v potaz – byť v tomto případě jde spíše jen o indicii než o usvědčující důkaz – již opakovaně zmíněnou skutečnost, že obžalovaný bezprostředně po uvedeném skutku uprchl z České republiky do Slovenské republiky. Takové jeho chování lze stěží vysvětlit jinak, než že si byl vědom, že se dopustil závažnějšího protiprávního jednání.

Na straně druhé ovšem nelze přehlédnout, že výpovědi poškozené z přípravného řízení a hlavního líčení navzájem vykazovaly určité rozpory (zejména v otázce, zda dopisy psané jí obžalovaným obsahovaly výhrůžky smrti i ublížením na zdraví a na jakých místech těla jí obžalovaný osahával, respektive se o to pokoušel), které poškozená nebyla při hlavním líčení schopna přijatelně vysvětlit. Soud sice z důvodů rozebraných v předchozích odstavcích nemá důvod poškozenou podezřívat, že ve věci vypovídala záměrně nepravdivě, to však nic nemění na faktu, že v určitých směrech její postupně učiněné výpovědi vzájemně nekorespondují, přičemž nelze spolehlivě určit, která z výpovědí ve sporných bodech odráží realitu. Jistě je možné, že poškozená v přípravném řízení o některých okolnostech, které popisovala v hlavním líčení, nehovořila v důsledku jejího tehdejšího poněkud povrchního výslechu,

případně že si tyto okolnosti vybavila až následně (tedy po výslechu v přípravném řízení), byť sama takto nesoulad mezi některými tvrzeními nevysvětlovala. Vyloučit ovšem také nelze, že poškozená mohla v průběhu doby některým ze stíhaných skutků mylně přiřadit okolnosti, k nimž ve skutečnosti došlo při jiné příležitosti (tedy při jiném skutku, který nebyl předmětem nynějšího trestního řízení a jímž se tak soud vzhledem k zásadě obžalovací vyjádřené v § 220 odst. 1 trestního řádu nemohl zabývat). Posléze uvedené možnosti nasvědčuje kupříkladu reakce poškozené na soudem předestřený rozpor mezi jejími výpověďmi ve vztahu k otázce, zda se ji obžalovaný při skutku pod bodem 3 obžaloby pokoušel osahávat i v rozkroku. Prohlásila, že si je jistá, že při uvedeném skutku si obžalovaný takto počínal, protože takovým způsobem vůči ní jednal i v minulosti (tedy patrně při jiném jednání, které nebylo předmětem nynějšího trestního řízení).

Se zřetelem na všechny výše popsané skutečnosti soud sice při zjištění skutkového stavu v zásadě vycházel ze svědectví poškozené, avšak za spolehlivě prokázané pokládal jen takové skutkové okolnosti, které popsala shodně v přípravném řízení i při hlavním líčení, případně které byly nepřímo a zprostředkovaně potvrzeny jinými provedenými důkazy.

Takto tedy soud v případě skutku pod bodem 3 obžaloby vzal za prokázané, že obžalovaný v době a na místě, jak je uvedeno v odsuzující části výroku rozsudku (doba a místo spáchání skutku vyplynuly z výpovědi poškozené, protokolu o ohledání místa činu a data, kdy bylo podáno trestní oznámení), uchopil za pas poškozenou, zatáhl ji na chodbu uvedené ubytovny, zde ji nejprve přitiskl ke zdi a rukama jí svíral krk, poté poškozenou shodil na zem, nalehl na ni a přes její verbální i fyzický odpor, kdy jej od sebe odkopávala a odstrkovala, ji rukama osahával minimálně přes triko na prsou, přičemž po několika minutách od uvedeného jednání upustil. O právě takovém počínání obžalovaného poškozená shodně hovořila ve výpovědích z přípravného řízení i hlavního líčení. Svědecké výpovědi K. H. a A. G. pak potvrdily, že nedlouho po činu se jim poškozená svěřila, že byla předmětem útoku ze strany obžalovaného, přičemž průběh tohoto útoku jim popsala v zásadních bodech stejně jako při svých výpovědích v rámci trestního řízení. Podle prvně jmenované svědkyně, jež přišla do kontaktu s poškozenou po činu jako první, navíc poškozená byla zjevně vystrašená a uplakaná, což nasvědčuje skutečnosti, že právě prožila nějakou pro ni značně nepříjemnou událost. Taktéž obsah protokolu o prohlídce těla poškozené a některé údaje obsažené ve výpovědi svědkyně M. H. nepřímo nasvědčují závěru, že mezi poškozenou a obžalovaným došlo k intenzivnějším konfliktu. Jmenovaná svědkyně jednak podle své výpovědi vyšla na chodbu ubytovny výhradně z toho důvodu, že odtud zaslechla hlasy, které s ohledem na jejich intenzitu upoutaly její pozornost (lze přitom předpokládat, že se jednalo o hlasy výrazněji intenzivní, neboť pouhý hlasitější hovor ze společných prostor ubytovny, tedy z místa, kde je jistě vysoká fluktuace osob, by svědkyni patrně nezaujal natolik, aby vycházela ze svého pokoje zjistit, co se na chodbě děje). Kromě toho svědkyně zaslechla, jak poškozená hovoří o tom, že jí spadla náušnice. K vypadnutí náušnice z ucha přitom zpravidla nedochází samo o sobě, daleko spíše se tak stane v důsledku fyzického konfliktu. Je sice pravdou, že svědkyně H. uvedla, že poté, co vyšla na chodbu, zaznamenala obžalovaného a poškozenou, jak stojí proti sobě, přičemž se jí nezdálo, že by mezi nimi došlo ke konfliktu. Takové její vyjádření ovšem nutně neodporuje výpovědi poškozené. Ta totiž uváděla, že obžalovaný z ní vstal již v okamžiku, kdy zaslechl přicházet svědkyni. Odtud vyplývá, že v době, kdy svědkyně přišla na takové místo, odkud vizuálně registrovala obžalovaného a poškozenou, se oba již mohli ze země zvednout a stát proti sobě. Jde-li o konstatování svědkyně, že v této chvíli na ní situace nepůsobila dojmem, že se mezi nimi odehrál konflikt, pak je třeba vzít v úvahu, že svědkyně, jak plyne také z její výpovědi,

obžalovaného a poškozenou pozorovala jen po velmi krátký časový úsek, poté se vrátila zpět do svého pokoje.

Současně je zřejmé, že počínání obžalovaného uvedené ve skutkové větě odsuzující části výroku rozsudku mohlo mít jen jediný rozumný důvod, a to snahu uspokojit sexuální pud (respektive dosáhnout sexuálního vzrušení). Tento skutkový závěr ostatně zapadá do kontextu zjištění, že obžalovaný před daným skutkem opakovaně projevoval snahu sblížit se a navázat poměr s poškozenou. Konečně okolnost, že obžalovanému byl v době činu znám skutečný věk poškozené, byla prokázána (v tomto směru shodnými) svědeckými výpověďmi poškozené i K██████ H██████.

Takto prokázáný skutkový děj soud podřadil pod skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Vedly jej k tomu následující úvahy.

Trestného činu znásilnění v základní skutkové podstatě podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který jiného násilím nebo pohrůžkou bezprostředního násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku (alinea první), respektive pachatel, který k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného (alinea druhá). Podle ustálené soudní praxe je pohlavním stykem ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení jakýkoli způsob ukájení sexuálního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Podstatou tohoto styku je tedy jakýkoliv fyzický kontakt s druhou osobou, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Při tomto vymezení pohlavní styk zahrnuje širokou škálu činností, včetně osahávání prsou ženy. Násilím se pak rozumí použití fyzické síly k překonání kladeného či očekávaného odporu. Všechny popsané okolnosti tvořící znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak plyne z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.

Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby u uvedeného trestného činu je ve smyslu § 185 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku jeho spáchání na dítěti mladším patnácti let. Tato okolnost tvořící znaky kvalifikované skutkové podstaty může být zahrnuta i jen nedbalostním zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 17 trestního zákoníku.

V projednávané věci bylo prokázáno, že obžalovaný V██████ K██████ nezletilou poškozenou, která tehdy dosud nedosáhla věku patnácti let, se záměrem uspokojit svůj sexuální pud osahával na prsou, přičemž využíval své fyzické převahy a překonával poškozenou zřetelně projevovaný fyzický odpor. Z pohledu trestního zákoníku tedy jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a takto jednal na dítěti mladším patnácti let. Všechny tyto objektivní okolnosti byly na straně obžalovaného zahrnuty úmyslem přímým ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že může porušit zájem na svobodném rozhodování nezletilé poškozené (jejíž věk prokazatelně znal) o jejím pohlavním životě a takový trestněprávně relevantní následek způsobit chtěl. Je tak zřejmé, že obžalovaný po objektivní i subjektivní stránce naplnil všechny znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.

Jiná byla ovšem situace u skutků obsažených v bodech 1 a 2 podané obžaloby. Ve vztahu k prvnímu z těchto skutků není na základě provedení dokazování pochyb, že obžalovaný v rozhodné době opakovaně zasílal poškozené dopisy, neboť tato skutečnost jasně vyplynula ze svědectví poškozené z přípravného řízení i hlavního líčení a potvrdila ji i

svědkyně K [REDAKCE] H [REDAKCE]. Daný skutek se tedy jistě stal a dopustil se jej obžalovaný. Otázkou však bylo, zda tento skutek byl prokázán v takové podobě, aby naplnil zákonné znaky některého trestného činu.

Státní zástupce v daném skutku spatřoval přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. Jeho se dopustí ten, kdo jinému vyhrožuje usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu a takový čin spáchá vůči dítěti. Objektivní stránka skutkové podstaty daného trestného činu tedy záleží ve vyhrožování některým ze způsobů specifikovaných v předchozí větě.

V posuzovaném případě obžaloba zjevně vyvozovala naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku ze skutkové okolnosti, podle níž obžalovaný poškozené ve třech dopisech „vyhrožoval, že ji zabije, pokud bude viděna v [REDAKCE] s nějakými kluky“. Podle přesvědčení soudu ovšem tuto skutkovou okolnost, která je relevantní pro uvedenou právní kvalifikaci, nelze pokládat za bezpečně prokázanou.

Jak bylo v odůvodnění tohoto rozsudku již zmíněno, poškozená o okolnosti, že dopisy zasílané jí obžalovaným obsahovaly výhrůžky zabitím (a zbitím), hovořila pouze ve výpovědi učiněné při hlavním líčení. Ve své výpovědi z přípravného řízení, ačkoliv se v ní také vyjadřovala k obsahu daných dopisů, se o takových (ani jiných) výhrůžkách ani náznakem nezmínila (naopak na výslovné dotazy, zda jí obžalovaný nějak vyhrožoval, bude-li s nějakým chlapcem chodit, a zda jí vyhrožoval zabitím v případě, že ji uvidí s nějakým chlapcem, odpověděla negativně). Její vysvětlení z hlavního líčení, že v přípravném řízení o zmíněných výhrůžkách nehovořila proto, aby neměla problémy s policií, soud nepokládá za nijak přesvědčivé a logické. Žádný další z provedených důkazů pak obžalobou dovozované výhrůžky zabitím (případně zbitím) v předmětných dopisech – a to ani nepřímou či zprostředkovaně - nepotvrdil, neboť svědkyni A [REDAKCE] G [REDAKCE] podle jejího vyjádření není nic známo o existenci samotných dopisů, natož o jejich obsahu, svědkyně K [REDAKCE] H [REDAKCE] sice potvrdila existenci dopisů, nikoliv však (třebaže dané dopisy četla) jakékoliv výhrůžky v nich uvedené. Samotné dopisy, které by byly objektivním důkazem o jejich obsahu, již nejsou k dispozici.

Za důkazní situace rozebrané v předchozím odstavci podle názoru soudu rozhodně nelze učinit bezpečný a jednoznačný závěr, že obžalovaný poškozené v dopisech jí adresovaných a zaslaných vyhrožoval usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou. Odtud vyplývá, že dané počínání obžalovaného nevykazuje zákonné znaky přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku, a to z důvodu neprokázané objektivní stránky jeho skutkové podstaty. V úvahu pak nepřichází kvalifikace skutku pod bodem 1 obžaloby (v podobě, v jaké byl prokázán) ani podle jiného ustanovení zvláštní části trestního zákoníku.

V případě skutku pod bodem 2 obžaloby soud pokládá za spolehlivě prokázané, že obžalovaný poškozenou poté, co opakovaně odmítla jeho návrh, aby s ním navázala vztah, kousl do rtu a štípl do ramene. I tyto okolnosti totiž poškozená v zásadě shodně popsala jak v přípravném řízení, tak i při hlavním líčení a její výpověď v tomto směru je podporována zprostředkovaně svědectvím A [REDAKCE] G [REDAKCE] (jíž se poškozená svěřila, že obžalovaný ji v minulosti kousl do rtu) a nepřímou svědectvím K [REDAKCE] H [REDAKCE] (která v rozhodné době

zaznamenala v obličejí poškozené otisky po zubech). Opět je tedy namístě závěr, že skutek obsažený v obžalobě se stal a jeho pachatelem byl obžalovaný. Na straně druhé je však třeba již nyní zdůraznit, že v rámci tohoto skutku nebyla prokázána ta část jednání obžalovaného, která podle obžaloby spočívala v tom, že po kousnutí do rtu poškozenou „následně opakovaně uhodil do rukou a nutil ji, aby mu řekla, že s ním bude chodit“. Poškozená se totiž o právě popsaném počínání obžalovaného v žádné ze svých procesně použitelných výpovědí nezmínila, naopak uváděla, že ihned poté, co ji obžalovaný štípl a kousl (aniž by u toho cokoliv říkal), odešla domů. Zmíněné počínání obžalovaného dovozované obžalobou pak neplyne ani z žádného jiného důkazu.

Přechinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Jeho podstata tedy spočívá v tom, že pachatel některým z uvedených způsobů jiného nutí k určitému chování.

V projednávané věci obžaloba z hlediska posouzení skutku pod bodem 2 jako přechinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku zjevně pokládala za rozhodující právě tu část jednání obžalovaného, jež měla záležet v „bití poškozené do rukou a nucení, aby mu sdělila, že s ním bude chodit“. Takový popis skutku totiž z pohledu ustanovení § 175 trestního zákoníku vyjadřuje užití násilí za účelem donucení jiného k určitému chování. Ovšem výše již bylo vysvětleno, že z provedeného dokazování takové počínání obžalovaného (jež podle žalobního návrhu mělo tvořit poslední část stíhaného skutku) dovodit nelze.

Zbývá tak posoudit, zda jako užití násilí s cílem donutit jiného k určitému chování lze považovat takové jednání obžalovaného, které prokázáno bylo. Obžalovaný podle provedeného dokazování poškozenou štípl do ramene a kousl do rtu, tedy vůči ní užil násilí, a učinil tak poté, co neakceptovala jeho předešlé návrhy, aby s ním navázala vztah. Existuje tedy jistě možnost, že obžalovaný násilí použil proto, aby poškozenou donutil ke změně takto jí dříve deklarovaného postoje k jeho uvedenému požadavku. Jako přinejmenším stejně reálný či spíše pravděpodobnější se však soudu jeví i jiný možný motiv, který obžalovaného mohl vést k použití násilí proti poškozené, totiž že se jednalo jen o pouhou mstu za její zmíněný dřívější odmítavý postoj. Pro posléze uvedenou eventualitu svědčí zejména skutečnost, že obžalovaný se vůči poškozené při samotném násilí ani bezprostředně po něm nijak verbálně neprojevoval (pokud by přitom cílem jím užitého násilí bylo, aby poškozenou přiměl k navázání vztahu, pak by patrně požadavek na takové její chování vznášel i v době samotného útoku či krátce po něm). Ostatně z provedeného dokazování nevyplývá, že by obžalovaný v pozdější době (míněno po skutku pod bodem 2 obžaloby) po poškozené i nadále požadoval, aby s ním navázala a udržovala vztah.

Z obou možných skutkových eventualit, jak byly popsány v předchozím odstavci, se soud – při respektování zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného – musel přiklonit k té, která byla pro obžalovaného příznivější. Vycházel tedy z toho, že obžalovaný poškozenou štípl do ramene a kousl do rtu proto, aby se jí pomstil za její předešle odmítavý postoj k němu. Takové jednání obžalovaného pak nevykazuje zákonné znaky přechinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (neboť v daném jednání absentuje souvislost mezi užitým násilím a snahou donutit poškozenou k určitému chování). Taktéž skutek pod bodem 2 obžaloby (v podobě, v jaké byl prokázán) podle názoru soudu není namístě kvalifikovat ani podle jiného ustanovení zvláštní části trestního zákoníku. To platí i ve vztahu k ustanovení § 358 trestního zákoníku o trestném činu výtržnictví. Obžalovaný sice na místě veřejnosti

přístupném užil násilí vůči poškozené, nicméně stalo se tak zjevně takovým způsobem a za takových okolností, že lze stěžít dovozovat, že by došlo k porušení zájmu chráněného uvedeným zákonným ustanovením, tedy zájmu na klidném občanském soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek. Ostatně ani státní zástupce v obžalobě či v závěrečné řeči nezastával názor, že daný skutek nese znaky přečinu výtržnictví.

Ve vztahu ke zprošťující části výroku rozsudku je tedy možno shrnout, že podle provedeného dokazování se obžalovaný v rámci obou stíhaných skutků dopustil určitých jednání, avšak takto prokázaná jednání nejsou trestnými činy. Ve věci se pak nejedná o reálným posouzení daných skutků jako některého přestupku a není tedy důvod k postoupení věci jinému orgánu ve smyslu § 222 odst. 2 trestního řádu. Za tohoto procesního stavu soud postupoval podle § 226 písm. b) trestního řádu a obžalovaného zprostil podaného žalobního návrhu pro skutky popsané v jeho bodech 1 a 2.

Jelikož soud ve vztahu k obžalovanému rozhodl částečně odsuzujícím výrokem, ukládal mu následně za jednání, jímž jej uznal vinným, trest.

K osobě obžalovaného bylo z popisu rejstříku trestů, zprávy z místa bydliště i přílohových trestních spisů zjištěno, že v minulosti se dostal mnohokrát do střetu s trestními zákony, a to páchaním zejména majetkových trestných činů. Byly mu ukládány převážně represivní tresty v podobě nepodmíněných trestů odnětí svobody (z výkonu posledního z nich byl propuštěn dne 18. 4. 2010), ale i tresty alternativní. V místě svého trvalého bydliště byl v roce 2014 postižen pro přestupek proti veřejnému pořádku.

Soud obžalovanému trest ukládal jako souhrnný ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku, neboť trestněprávního skutku, jímž byl uznán vinným nynějším rozsudkem, se dopustil před doručením trestního příkazu ve věci Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 2T 77/2013 (k onomu doručení došlo až dne 2. 10. 2014), přičemž trestní řízení v označené věci nakonec skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem vyhlášeným dne 11. 11. 2014. Jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku při stanovení zkušební doby dvou roků a vyslovení dohledu. Soud tedy v nynějším rozsudku zrušil výrok o trestu z označeného předchozího odsuzujícího rozsudku a nově obžalovanému ukládal souhrnný trest jak za trestný čin ve věci Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 2T 77/2013, tak za trestný čin spáchaný v nyní posuzovaném případě. Přísněji trestným z těchto trestných činů je zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Podle tohoto zákonného ustanovení tak bylo třeba ukládat trest jako souhrnný. Trestní sazba dopadající na uvedený trestný čin činí pět až dvanáct let odnětí svobody.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost skutků, za něž byl trest ukládán, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchaným činům, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.

Obžalovanému přitěžovala shora již popsaná okolnost, že byl v minulosti opakovaně za trestné činy odsouzen (§ 42 písm. p) trestního zákoníku), přičemž veškeré dřívější tresty se

zjevně minuly účinkem a nevedly k nápravě obžalovaného. V souvislosti s právě uvedenou přítěžující okolností je ovšem třeba poznamenat, že veškerá dřívější odsouzení obžalovaného byla za druhově zcela odlišná trestněprávní jednání, než bylo to, jímž byl uznán vinným v nyní projednávané věci. Další přítěžující okolností bylo, že obžalovaný svým počínáním naplnil znaky více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). V neprospěch obžalovaného hovoří rovněž zavinění ve formě přímého úmyslu (ve vztahu k oběma trestným činům, za něž byl trest ukládán), nicméně tato skutečnost nezvyšuje závažnost posuzovaných činů nijak významně, neboť jde o poměrně typické znaky trestných činů, jejichž znaky stíhaná jednání naplnila.

Na druhé straně jako okolnost výrazně snižující stupeň společenské škodlivosti jednání popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku soud vnímá povahu pohlavního styku, k němuž obžalovaný poškozenou donutil. Jednalo se o osahávání prsou poškozené, tedy zřejmě o nejméně intenzivní formu z celé škály jednání, která lze zahrnout pod pojem pohlavního styku, navíc k onomu osahávání docházelo přes ošacení. Za další skutečnost významně oslabující závažnost počínání obžalovaného (a to ve vztahu k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby) soud pokládá, že předmětem útoku bylo dítě již pokročilejšího věku (poškozená v době skutku měla více jak ██████ let). V potaz je nutno také vzít okolnost, že jednání obžalovaného zjevně nezanechalo na poškozené žádné vážnější následky, a to nejen ve fyzické, ale také v psychické oblasti. Dokladem toho je ostatně fakt, že podle v odůvodnění již zmíněného spisu Policie ČR č. j. KRPK-72251-30/TČ-2014-190972 poškozená (stále jako osoba mladší patnácti let) nedlouho po nyní projednávaném skutku měla navázat vztah s jiným mužem a v rámci tohoto vztahu s ním mít pohlavní styk formou soulože (s oním mužem přitom měla vztah udržovat po určitou dobu i před nyní posuzovaným skutkem). Konečně ve prospěch obžalovaného je třeba zohlednit taktéž jeho pozitivní hodnocení v průběhu dosavadního výkonu vazby.

Z výše uvedeného je podle názoru soudu zřejmá natolik výrazná převaha (co do intenzity) okolností snižujících konkrétní míru závažnosti nyní posuzovaného skutku nad okolnostmi svědčícími v neprospěch obžalovaného, že použití trestní sazby stanovené trestním zákoníkem v jeho ustanovení § 185 odst. 3 by bylo nepřiměřeně přísné. Proto soud přistoupil ve smyslu § 58 odst. 1 trestního zákoníku k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody, a to snížení velmi citelnému (s ohledem na okolnosti výše popsané). Obžalovanému tak uložil tento trest ve výměře patnácti měsíců, kterou pokládá za adekvátní všem okolnostem případu. Takto vyměřený trest ovšem musel být – se zřetelem na osobu obžalovaného, který velmi výrazně inklinuje k páchání trestněprávních jednání, přičemž veškeré v minulosti mu ukládané tresty se zjevně minuly účinkem – stanoven v nepodmíněné formě.

Pro výkon uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, jelikož trest mu byl uložen za úmyslný trestný čin a před jeho spácháním již opakovaně byl ve výkonu trestu odnětí svobody pro trestnou činnost úmyslného charakteru. Důvody pro aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku soud neshledal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat

Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 6. března 2015

Mgr. Martin Kantor
předseda senátu, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Zemenová